

Mezinárodní Středoškolský Moot Court

ZADÁNÍ SOUTĚŽNÍHO PŘÍPADU

7. ročník

ZADÁNÍ SOUTĚŽNÍHO PŘÍPADU

Zuzana je studentkou 4. ročníku střední zdravotnické školy, která leží v klidné oblasti historické části města Crauenfeld v Agnosii. Ve škole dosahuje výborných studijních výsledků. Od 2. ročníku jejího studia se zabývá problematikou nežádoucích účinků očkování hexavakcínou u dětí, o které začala psát sloupky do místních novin. Ačkoliv obecně nerozporuje významnost očkování pro společnost, stojí si za tím, že podstoupení očkování proti nemoci NANI-20 může nést jistá rizika, která nejsou podle jejího názoru dosud dostatečně prozkoumána.

V průběhu 3. ročníku Zuzanina studia se celým světem začala šířit nová nemoc NANI-21. Jedná se o vysoce infekční respirační onemocnění, které postihuje širokou populaci. Jeho příznaky jsou identické s příznaky běžné sezónní chřipky. Ačkoliv na tuto nemoc prozatím neexistuje účinný lék, přes 85 % pacientů se z ní zotaví během několika týdnů, aniž by potřebovali jinou než domácí léčbu. To se ale netýká starších a chronicky nemocných lidí, u kterých může mít tato nemoc závažnější průběh. Ten se sebou nese nutnost hospitalizace pacienta ve zdravotnickém zařízení, napojení na kyslíkovou podporu a intenzivní péči zdravotníků. Závažnější průběh nemoci NANI-21 se sebou rovněž nese i její vyšší smrtnost, která je podle Ústavu zdravotnických informací a statistiky Agnosie 18,35 %, zatímco u jejího běžnějšího lehčího průběhu je její smrtnost necelých 1,83 %.

Během pandemie vykonávala Zuzana v rámci jejího studia školní odbornou praxi v nemocnici. Na začátku září 2020 se vláda Agnosie rozhodla vzhledem k dostupnosti prvních dávek vakcíny proti této nemoci předběžně schválené Státním ústavem pro kontrolu léčiv přistoupit k povinné vakcinaci všech osob, které pracují, nebo vypomáhají ve zdravotnických zařízeních, a to i studentů, kteří se v daných zařízeních připravují na budoucí povolání. Tamější vláda k povinné vakcinaci určitých skupin osob předložila agnoskému parlamentu příslušný zákon, který obě dvě jeho komory takřka jednomyslně schválily.

Zuzana se však naočkovat proti nemoci NANI-21, vzhledem ke svým jistým pochybnostem o jeho bezpečnosti a účinnosti, odmítla. Ředitelka školy jí proto znemožnila na základě přijatého zákona účast na školní odborné praxi znemožnila. To ale Zuzaně způsobilo značné studijní problémy. Splnění školní odborné praxe v rozsahu stanovém školním vzdělávacím programem pro ni totiž bylo podmínkou pro připuštění k praktické části maturitní zkoušky. Vzhledem k tomu, že Zuzana příslušnou podmínku nesplnila, ředitelka školy ji k dané maturitní zkoušce nepřipustila. O tom ředitelka rozhodla ve správním řízení usnesením, jehož písemné vyhotovení jí dne 28. 4. 2021 společně s vysvědčením za 2. pololetí 4. ročníku předala.

S odůvodněním správního rozhodnutí ředitelky školy Zuzana nesouhlasila. Odvolala se proto k odboru školství, mládeže a tělovýchovy Krajského úřadu kraje Churgau, který Zuzanou napadané rozhodnutí dne 24. 5. 2021 potvrdil. Ta se v návaznosti na toto rozhodnutí o odvolání obrátila se správní žalobou na Krajský soud v Churgau. Ten však její žalobu dne 16. 8. 2021 zamítnul. Právní zástupkyně Zuzany sepsala kasační stížnost, kterou jejím jménem podala k Nejvyššímu správnímu soudu Agnosie. Ani ten jí ale nevyhověl a její kasační stížnost dne 25. 10. 2021 rozsudkem zamítnul. To Zuzanu pobouřilo. Obrátila se proto formou ústavní stížnosti, sepsané její advokátkou, na Ústavní soud Agnosie. Ten se však se všemi zmiňovanými rozhodnutími v její právní věci ztotožnil a předmětnou ústavní stížnost dne 17. 1. 2021 nálezem zamítnul. Tím Zuzana vyčerpala všechny vnitrostátní právní prostředky nápravy.

Nezbylo jí proto nic jiného než se obrátit na Evropský soud pro lidská práva s individuální stížností proti Agnoské republice, ve které namítala porušení práva na respektování jejího rodinného a soukromého života chráněného čl. 8 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod a dále porušení práva na vzdělání, které jí přiznává čl. 2 Dodatkového protokolu k Evropské úmluvě o ochraně lidských práv a základních svobod. Zuzanina stížnost byla Evropskému soudu pro lidská práva doručena dne 1. 2. 2022.

Při řešení případu mějte na paměti tyto skutečnosti:

1. Po procesní stránce nedošlo v této právní věci k žádnému porušení právních předpisů.
2. Podaná stížnost k Evropskému soudu pro lidská práva netrpí vadami, pro které by bylo možné stížnost odmítnout.
3. Agnosie je členem Rady Evropy a ratifikovala všechny protokoly k Evropské úmluvě o lidských právech.

OČKOVÁNÍ PROTI NANI-20: ZÁCHRANA NEBO PROKLETÍ?

Agnosii paralyzovala NANI-20. Nemocnice se plní. Lidé jsou nuceni podstupovat vakcinaci pochybnými látkami. Život už nebude jako dřív.

Během posledního roku se rozmohla světová pandemie nemoci NANI-20. U zdravé populace se projeví maximálně jako chřipka, ale na životě ohrožuje starší ročníky a lidi se zhoršeným zdravotním stavem. Jsou přijímána opatření k omezování sociálních kontaktů a stanovení povinného očkování osob pracujících ve zdravotnictví, která závažným způsobem omezují základní lidská práva a svobody. Vláda se rozhodla uchýlit k omezování neočkovaných jedinců, přestože vznikají studie, ve kterých je dokázáno, že očkování jedinci mohou nemoc roznášet úplně stejně jako ti neočkovaní. Nadto očkování nemají povinnost se testovat, tudíž nemoc mohou roznášet absolutně nekontrolovatelně. Vystává tedy další otázka: jsou neočkovaní tou skupinou, jejíž svobody mají být omezovány?

Omezování jedné skupiny občanů na úkor jiné je velmi nebezpečným precedentem a vláda by si měla takový krok velmi dobře rozmyslet, než se uchýlí k diskriminaci neočkovaných. Je otázkou, zda vláda podlehne očkovací lobby nadnárodních korporací, nebo bude hájit zájmy svých občanů.

Dalším velkým problémem je, že vakcíny jsou zatím schváleny pouze předběžně a není k nim dostatek klinických studií. Takže pokud občané chtějí zjistit, co jim může hrozit po aplikaci dané vakcíny, musejí se spoléhat na to, co uveřejní sám výrobce dané vakcíny.

Vydali jsme se mezi občany a zeptali se jich, jak momentální situaci vnímají. Pan Martin odpověděl nám na naši otázku: „Já do sebe nenechám píchat žádnou látku, o který ani nevím, kde byla vyrobená a kdo za tím stojí. Moje sestřenice má kamarádku a tý potom prej přestala fungovat pravá ruka, do který tu injekci dostala. Já se žívím jako automechanik a aby mi nefungovala ruka si fakt dovolit nemůžu.“

Dalším, kdo s námi byl ochoten komunikovat, byla 85letá důchodkyně, paní Ivana: „Já si myslím, že by to mělo být povinný pro všechny lidi, co chtějí nějak normálně žít, mladým to sice ublížit asi nemůže, ale nám starším jo a myslím, že nám to dluží za to, co jsme pro ně udělali.“ Toto vyjádření zpovzdálí sledoval pan Tomáš a nenechalo ho to chladným a trval na tom, že se chce vyjádřit také: „Mně je 24 let, jsem zdravý a udržuji se v kondici, nenechám si do těla dávat nic, co mi může potenciálně ublížit, nebo u mě vyvolat neplodnost, a ještě mě to nemusí úplně ochránit. Paní si sice myslí, že jí to ochránit může, ale je to pouze důkaz toho, že podlehla mediální masáži.“

Z těchto vyjádření lze dovodit, jak rozporuplné názory na očkování v populaci panují a jak je společnost rozdělená na dva tábory. Očkování by mělo být založené na dobrovolnosti, protože každý by o svém těle měl mít možnost rozhodovat sám.

Pro domácí redakci
Jiří Dobrodružný

DISKUZE

Štěpán Komárek

Před 3 hodinami

Vynucování dobrovolného očkování je už opravdu za hranou demokratických principů a přešlo do fašismu. Ty imperialistické vakcíny stejně nefungují a my se nenecháme přetáhnout někam kam nepatříme.

Ladislav Lendanič

Před 3 hodinami

Jděte s tím očkováním někam, komu to stále cpete. Plno známých jsou naočkovaní a jsou stejně na NANI opět pozitivní.

Daniel Hájek

Před 5 hodinami

Lidi jsou s prominutím idioti, věří všemu na internetu, ale když někde mluví nějaký odborník, jsou schopni napsat, že je placený nadnárodní korporací a úplně jeho názor smetou ze stolu. Bohužel lidstvo je nepoučitelné a teď za to bude pykat.

Příloha č. 2

Zákon č. 197/2020 Sb., o povinném očkování proti nemoci NANI-20

§ 1

Tento zákon ukládá očkovací povinnost speciálních profesních skupin a osob soustavně se na tyto profese připravující a dále stanovuje

- a) práva a povinnosti fyzických osob v oblasti veřejného zdraví
- b) úkoly příslušných orgánů veřejné správy v oblasti veřejného zdraví

§ 2

(1) Očkováním se rozumí lékařský zákrok podstoupený za cílem zvýšení obranyschopnosti imunitního systému, který je tak lépe chráněn proti nemoci.

(2) Veřejným zdravím je zdravotní stav obyvatelstva a jeho skupin. Tento zdravotní stav je určován souhrnem přírodních, životních a pracovních podmínek a způsobem života.

(3) Ochrana veřejného zdraví je souhrn činností a opatření k vytváření a ochraně zdravých životních a pracovních podmínek a zabránění šíření infekčních a hromadně se vyskytujících onemocnění, ohrožení zdraví v souvislosti s vykonávanou prací, vzniku nemocí souvisejících s prací a jiných významných poruch zdraví a dozoru nad jejich zachováním.

§ 3

(1) Očkovací povinnost proti nemoci NANI-20 se ukládá fyzickým osobám (dále jen "povinná osoba"), které

a) poskytují zdravotní služby nebo jsou zaměstnanci poskytovatele zdravotních služeb,

b) poskytují sociální služby nebo se na jejich poskytování podílejí,

c) jsou osobami připravujícími se k výkonu povolání v oblasti poskytování zdravotních nebo sociálních služeb na střední odborné nebo vysoké škole, vykonávají-li praxe u poskytovatele zdravotních nebo sociálních služeb,

d) jsou zaměstnanci zařazenými k výkonu práce státní služby v krajské hygienické stanici,

(2) Očkování a případné přeočkování se u fyzických osob uvedených v odstavci 1 provede v počtu dávek a časových intervalech mezi dávkami podle souhrnu údajů o přípravku k očkovací látce.

(3) Pokud byla fyzická osoba uvedená v odstavci 1 očkována proti nemoci NANI-20 předtím, než jí vznikla očkovací povinnost podle odstavce 1, dokončí se očkování nebo se případně provede přeočkování proti nemoci NANI-20 v časovém intervalu mezi dávkami podle souhrnu údajů o přípravku k očkovací látce.

(4) Očkovací povinnost uvedená v odstavci 1 se netýká fyzických osob, které nemohou očkování postoupit kvůli kontraindikaci.

§ 4

Osoba povinná si může zvolit mezi očkovacími látkami schválenými Státním ústavem pro kontrolu léčiv ke dni jejich aplikace.

§ 5

Nepodrobí-li se povinná osoba povinnému očkování podle § 3 tohoto

zákona ve stanoveném termínu, nejde-li o osobu, která se očkování podrobit nemohla z důvodu kontraindikace, zaniká této osobě ke dni porušení povinnosti pracovní poměr v zařízení poskytovatele zdravotnických nebo sociálních služeb. Pracovním poměrem se pro účely tohoto zákona rozumí též výkon praxe.

Příloha č. 3

Agnoská republika NÁLEZ Ústavního soudu

Jménem republiky

Ústavní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy a soudce zpravodaje Martina Hroudy, soudkyně Zosie Wozniakové a soudce Qui Phunga Thi, o ústavní stížnosti **Zuzany Camello**, trvale bytem Za Školou 93, Churgau, zastoupené advokátkou Klárou Tomkovou, se sídlem Mlýnské údolí 1345, Churgau, proti rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 10. 2021, č. j. 8 As 43/2021-115 a rozsudku Krajského soudu v Churgau ze dne 23. 8. 2021, č. j. 3 A 28/2021-85, za účasti: **Nejvyššího správního soudu a Krajského soudu v Churgau**, jako účastníků řízení a **Krajského úřadu v Churgau** jako vedlejšího účastníka řízení, takto:

Ústavní stížnost se zamítá.

Odůvodnění:

Rekapitulace skutkového stavu

1. Stěžovatelka je zletilou žákyní Obchodní akademie a Střední zdravotnické školy Kron (“střední škola”), na níž studuje prezenční čtyřletý obor vzdělání Zdravotnické lyceum ukončený maturitní zkouškou. Studium měla zakončit maturitní zkouškou na jaře roku 2021. K řádnému ukončení studia však nedošlo, protože rozhodnutím ředitelky Obchodní akademie a Střední zdravotnické školy Kron ze dne 28. 4. 2021, č. M-3/2021, nebyla připuštěna k vykonání maturitní zkoušky. Ředitelka v odůvodnění rozhodnutí uvedla, že podmínkou pro připuštění k maturitní zkoušce je vykonání povinné praxe ve stanoveném rozsahu ve zdravotnickém zařízení nebo zařízení sociální péče. Tuto podmínku však stěžovatelka nesplnila, protože jako neočkovaná proti nemoci NANI-21 nemohla podle § 3 odst. 2 zákona č. 197/2021 Sb., o povinném očkování žáků vykonávajících odbornou praxi ve zdravotnických zařízeních a zařízeních sociální péče proti nemoci NANI-21 („zákon o povinném očkování proti NANI-21“) praxi v takových zařízeních vykonat.

2. Proti citovanému správnímu rozhodnutí ředitelky střední školy podala stěžovatelka odvolání ke Krajskému úřadu v Churgau. Ten její odvolání zamítnul. Dospěl totiž k závěru, že žáci středních škol mají být srozuměni s tím, že pokud si zvolí zdravotnický studijní obor, může po nich střední škola požadovat, aby projevili solidaritu s druhými a podstoupili opatření nezbytná k zamezení šíření nakažlivé nemoci. Stěžovatelka s výše citovaným rozhodnutím krajského úřadu nesouhlasila a napadla jej žalobou ve správním soudnictví. Krajský soud v Churgau se však ztotožnil s právním názorem krajského úřadu a shledal, že povinné očkování žáků

zdravotnických studijních oborů proti nemoci NANI-21 je třeba vnímat jako opatření nezbytné k zamezení dalšího šíření nakažlivé nemoci. Podanou správní žalobu proto zamítnul jako nedůvodnou. Uvedl, že Agnosie má vůči pacientům, kteří se nacházejí ve zdravotnických zařízeních, pozitivní závazek přijmout vhodná opatření k ochraně jejich života a zdraví. Takovým opatřením je také stanovení očkovací povinnosti proti nemoci NANI-21 pro studenty zdravotnických oborů vykonávajících odbornou praxi ve zdravotnických zařízeních. Krajský soud uvedl, že přijetí takového opatření je též v souladu s judikaturou Evropského soudu pro lidská práva a odkázal na rozsudek ESLP ve věci *Vavříčka a ostatní proti České republice* ze dne 8. 4. 2021, č. 47621/13.

3. Stěžovatelka podala kasační stížností k Nejvyššímu správnímu soudu. Ten podanou kasační stížnost shora citovaných rozsudkem zamítnul. Dospěl totiž k závěru, že krajský soud správně posoudil všechny rozhodné právní otázky. Uvedl, že povinnost očkování je projevem požadavku solidarity a způsobem zajištění dodržování pozitivních závazků státu.

Argumentace stěžovatele a dalších účastníků řízení

4. Stěžovatelka touto ústavní stížností brojí proti rozsudkům krajského soudu a Nejvyššího správního soudu. Je totiž přesvědčena o tom, že jimi došlo k porušení jejího práva na respektování soukromého života chráněného článkem 7 odst. 1 Listiny („Listina“) a článkem 8 odst. 1 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod („Úmluva“) a dále také práva na vzdělání chráněného článkem 33 odst. 1 Listiny a článkem 2 Dodatkového protokolu č. 1 k Úmluvě.

5. Podle vyjádření stěžovatelky je povinné očkování žáků zdravotnických studijních oborů proti nemoci NANI-21 je závažným zásahem do osobní integrity povinných osob, který není v demokratické společnosti nezbytný. Uvedla, že nelze nařizovat očkování látkou, jejíž účinnost a bezpečnost není dosud dostatečně prozkoumána, a látka je proto jen předběžně schválena. Má za to, že očkování proti předmětné nemoci není efektivním prostředkem k zamezení dalšího šíření nemoci. Účinnost se podle aktuálních dat Ústavu zdravotnických informací a statistiky Agnoské republiky pohybuje mezi 40 až 63 %, a to v závislosti na aplikované variantě vakcíny. Stěžovatelka se proto domnívá, že očkování proti zmiňované nemoci nedokáže efektivně ochránit osoby ve zdravotnických zařízeních a zařízeních sociální péče. Stěžovatelka má za to, že s ohledem na nízkou účinnost vakcíny a dosud neznámé možné vedlejší účinky, nelze stanovení očkovací povinnosti považovat za účinný, natož pak nezbytný prostředek. Rozhodně pak nepovažuje za přiměřené, aby byla takovým způsobem fakticky nucena se buďto naočkovat nebo změnit své dosavadní profesní směřování.

6. Nejvyšší správní soud i krajský soud k výzvě Ústavního soudu odkázaly na vyhotovení svých rozhodnutí.

7. Vedlejší účastník uvedl, že postupoval podle platných právních předpisů.

Náležitosti ústavní stížnosti

8. Ústavní soud nejprve posoudil splnění podmínek řízení a shledal, že ústavní stížnost byla podána včas oprávněnou stěžovatelkou, která byla účastníkem řízení, ve kterém byla vydána rozhodnutí napadená ústavní stížností, a Ústavní soud je k jejímu projednání příslušný. Stěžovatelka je právně zastoupena v souladu s požadavky § 29 až § 31 zákona o Ústavním soudu. Ve vztahu k přípustnosti ústavní stížnosti Ústavní soud konstatuje, že stěžovatelka konstatuje, že stěžovatelka vyčerpala všechny zákonné procesní prostředky k ochraně svého práva (§ 75 odst. 1 zákona o Ústavním soudu). Ústavní stížnost je tedy přípustná.

Posouzení věci Ústavním soudem

9. Ústavní soud je soudním orgánem ochrany ústavnosti (článek 83 Ústavy České; "Ústava"), který stojí mimo soustavu soudů (článek 91 odst. 1 Ústavy). Jeho úkolem je proto ochrana ústavnosti, nikoliv běžné zákonnosti. Není povolán k přezkumu správnosti aplikace podústavního práva a do rozhodovací činnosti obecných soudů může zasáhnout jen tehdy, shledá-li současně porušení základního práva nebo svobody. Materiálně lze vyjádřit pravomoc Ústavního soudu též tak, že je oprávněn napravovat toliko excesy obecných soudů.

10. Ústavní soud shledal, že ústavní stížnost není důvodná.

11. Povinnost očkování, tak jak je uložena stěžovateli, je nepochybně závažným zásahem do jejího práva na respektování soukromého života podle článku 8 Úmluvy i článku 7 odst. 1 Listiny, který zahrnuje taktéž právo na respektování tělesné integrity, a to i tehdy, není-li uložena povinnost přímo spojena s možností donucení, je nicméně stanovena sankce či jiný negativní následek (*Solomakhin proti Ukrajině*, rozsudek ESLP ze dne 15. 3. 2012, č. 24429/03, § 33).

12. ESLP v minulosti uvedl, že zásahem do práva na respektování soukromého života dítěte je taktéž nepřijetí tohoto dítěte do mateřské školy z důvodu chybějícího povinného očkování (*Vavříčka a ostatní proti České republice* rozsudek ESLP, ze dne 8. 4. 2021, č. 47621/13 a 5 dalších, § 294). Stěžovatelka nemohla řádně ukončit vzdělávání na střední škole, protože podmínkou přípuštění k maturitní zkoušce bylo vykonání praxe, pro niž platila podmínka povinnosti naočkovat se proti nemoci NANI-21, což stěžovatelka odmítla. Ústavní soud dospěl k závěru, že situaci, v níž se stěžovatelka ocitla, je třeba vnímat jako zásah do práva na respektování soukromého života podle článku 8 a článku 7 odst. 1 Listiny, podobně jako v případě dětí, které nebyly přijaty k předškolnímu vzdělávání kvůli chybějícímu povinnému očkování, a taktéž jako zásah do práva na přístup ke vzdělání podle článku 33 Listiny.

13. Zbývá tedy posoudit, zda zásah do práva stěžovatelky na respektování soukromého života a do jejího práva na vzdělání.

14. Právo na respektování soukromého života, tak jak jej definuje článek 7 odst. 1 Listiny a článek 8 Úmluvy, není právem absolutním. Může do něj být zasaženo

v zájmu národní a veřejné bezpečnosti, hospodářského blahobytu země, ochrany pořádku a předcházení nepokojům/zločinnosti, ochrany zdraví nebo morálky a ochrany práv a svobod jiných. Takový zásah však vždy musí sledovat legitimní cíl a přijaté opatření musí být vhodné, nezbytné a přiměřené.

15. Je nepochybné, že opatření, jímž bylo zasaženo do práva na respektování soukromého života stěžovatelky a do jejího práva na vzdělání, sledovalo legitimní cíl, jímž bylo zamezit šíření nakažlivé nemoci ve chvíli, kdy se země ocitla v situaci pandemie a nemoc se nekontrolovaně šířila. Cílem přijatého opatření, jímž byla stanovena povinnost očkování určitým profesním skupinám, včetně studentů připravujícím se na výkon takového povolání, byla ochrana zdraví a života občanů Agnosie.

16. Ústavní soud je přesvědčen, že jde také o opatření vhodné.

17. Jakkoliv není zatím možné s jistotou stanovit účinnost jediné dosud schválené očkovací látky, mezi vědci panuje shoda na tom, že její aplikace zpomaluje šíření dané nemoci ve společnosti a u plně naočkovaných jedinců takřka eliminuje riziko jejího závažnějšího průběhu, který by vyžadoval jejich hospitalizaci. Proto také bylo povinné očkování proti NANI-21 v nějaké podobě nařízeno osobám pracujícím ve zdravotnictví asi v polovině evropských států. Pro dosažení optimální účinnosti vakcíny je nezbytné dosáhnout proočkovanosti ve společnosti ve výši 65-80 %. Zároveň však i naočkování každého jednoho jednotlivce může významně snížit nakažlivost osoby pozitivní na NANI-21. Proto je nařízení povinného očkování osob pracujících ve zdravotnictví a v sociálních službách vhodným prostředkem k ochraně zdraví a života nejzranitelnějších skupin, tedy osob vyššího věku a osob se zhoršeným zdravotním stavem.

18. Ústavní soud proto dospěl k závěru, že očkování proti nemoci NANI-21 je způsobilé dosáhnout legitimního cíle ochrany života a zdraví, a dále se proto zabýval nezbytností takového opatření.

19. Ústavní soud dále konstatuje, že opatření považuje za nezbytné. Státní orgány se před přijetím namítaného zákona pokoušely přijmout celou řadu dalších opatření, která měla zamezit šíření NANI-21. Mimořádným opatřením tak byl například v minulosti omezen přístup do zdravotnických zařízení a zařízení sociálních služeb, bylo nařízeno screeningové testování ve společnostech, bezplatné testování, omezení shromažďování i omezení vycházení. Veškerá opatření však selhala a šíření nakažlivé nemoci se nepodařilo zastavit. Proto lze nařízení očkování považovat za jediný účinný prostředek pro dosažení cíle. Ústavní soud považuje za důležité, že povinnost očkování není stanovena plošně, ale pouze pro určité skupiny osob, u nichž lze ve zvýšené míře předpokládat nakažení nemocí NANI-21, a zároveň se pohybují mezi osobami se zhoršeným zdravotním stavem, které jsou nemocí více ohroženy.

20. Vzhledem k tomu, že opatření je vhodné a nezbytné, zabýval se Ústavní soud dále přiměřeností opatření.

21. Ústavní soud konstatuje, že má přijaté opatření za přiměřené. Jakkoliv vakcína byla schválena pouze předběžně, její bezpečnost byla prokázána v provedeném klinickém testování. Příslušné úřady shledaly, že s vakcínou se pravděpodobně nepojí žádné závažné zdravotní následky, podání očkovací látky provází pouze běžné vedlejší účinky podání vakcín. Jakkoliv tedy Ústavní soud vnímá jakýkoliv zásah do fyzické integrity člověka jako závažný zásah do práva na soukromí, rizika, která se pojí s tímto konkrétním zásahem, jsou minimální.

22. Následky spojené s odmítnutím očkování jsou pro stěžovatelku nepochybně závažné, neboť odmítnutí očkování pro ni znamená faktickou nemožnost ukončit vzdělávání v oboru, jemuž se chce do budoucna věnovat. Přesto je třeba mít na paměti, že stěžovatelka nebyla nucena očkování podstoupit. S povinností naočkovat se nepojí sankce finanční, natož pak možnost fyzického donucení povinných osob k podání vakcíny. Stěžovatelka tak stále měla možnost volby a očkování by bylo provedeno jedině na základě jejího informovaného souhlasu.

23. Stěžovatelka má možnost změnit obor studia, dříve absolvované předměty všeobecného základu si nechat uznat a maturitní zkoušku složit na jiné střední škole. Nadto nelze pominout ani fakt, že s výkonem řady povolání, zejména pokud jde o taková povolání, při jejichž výkonu dochází k pravidelnému kontaktu s velkým množstvím osob, se pojí povinnosti, které ze své povahy do různých základních práv zasahují. Osoby, které si zvolí povolání, které je svou povahou službou veřejnosti, zejména pak osobám zranitelným, musí počítat s tím, že se budou muset podrobit omezujícím opatřením, která chrání osoby, s nimiž přichází do kontaktu. To platí tím spíše o osobách pracujících ve zdravotnictví a sociálních službách, kde je riziko ohrožení osob, jímž je služba poskytována, nepochybně významně zvýšeno.

24. Ústavní soud proto dospěl k závěru, že lze po stěžovatelce spravedlivě požadovat, aby podstoupila očkování proti nemoci NANI-21, chce-li pokračovat ve výkonu povolání, resp. v přípravě na něj, v němž přichází do kontaktu s osobami, u nichž lze předpokládat zhoršený zdravotní stav.

Závěr

25. Z výše uvedených důvodů Ústavní soud shledal ústavní stížnost stěžovatelky nedůvodnou, a proto ji podle § 82 odst. 1 zákona o Ústavním soudu zamítl. Ústavní soud ústní jednání ve věci nenařizoval, neboť měl za to, že od něho nelze očekávat další objasnění věci (§ 44 zákona o Ústavním soudu).

Poučení: Proti nálezu Ústavního soudu se nelze odvolat.

V Curigu dne 2. ledna 2022

Martin Hrouda
předseda senátu